

Predikim nga Fortlumturia e Tij, Joani Kryepiskop i Tiranës, Durrësit dhe i Gjithë Shqipërisë E diela IV e Llukait - Mbjellësi dhe fara

Çfarë mbjellin prindërit në zemrat e fëmijëve të tyre?

Predikim nga Fortlumturia e Tij, Joani
Kryepiskop i Tiranës, Durrësit dhe i Gjithë Shqipërisë
E diela IV e Llukait - Mbjellësi dhe fara

Ungjilli i sotëm tregon një nga paravolitë më të njohura. Pjesa më e madhe e atyre që vijnë në kishë, por edhe që kanë lexuar Ungjillin, e dinë këtë paravoli. Zoti mësonte me paravoli, sepse ato janë pamje e gjallë dhe u mbeten vazhdimisht në mendje njerëzve. Fjala në gjuhën aramaike “Matla” që është përkthyer ‘paravoli’ ka kuptimin e alegorisë, proverbës apo gjëegjëzës, ku gjithmonë tregohet një histori, por kuptimi i saj është pak më i thellë. Paravolitë flasin me gjuhën e botës, por edhe me gjuhën e qiellit. Kështu, paravolia që tregon Zoti është shumë e rëndësishme për jetën tonë shpirtërore dhe për udhëtimin tonë të krishterë. Shpjegimin e saj e jep vetë Zoti dhe ne nuk mund të japim shpjegim më të mirë se ai që dha vetë Perëndia.

Le të ndalemi në disa pika shumë të rëndësishme të kësaj paravolie. Zoti shpjegon

që një bujk doli për të mbjellë. E dimë që bujku është Perëndia dhe fara është Fjala e Perëndisë dhe ajo ra në katër toka të ndryshme: në anë të rrugës, ku njerëzit e shkelën dhe zogjtë e qiellit e hëngrën; në një vend me gurë, ku në fillim mbiu, por kur doli dielli u tha; në një vend me gjëmba, dhe ato e mbytën, duke mos e lënë që të rritet dhe në një tokë të mirë që dha prodhim deri në njëqindfish. Ky është interpretimi që bëri vetë Zoti.

Le te mendojmë se çfarë janë këto katër toka të ndryshme. Ato janë katër gjendjet e zemrës së njeriut. Fjala e Zotit mbillet pikërisht në zemrën e njeriut. Tek ata të cilët e dëgjojnë fjalën e Perëndisë, por ajo nuk qëndron dhe nuk zë vend, ndodh sepse në zemrën e tyre ka krenari, mendime, preokupime të botës dhe shumë gjëra të tjera. Ndaj, çfarëdo që mund të dëgjojnë, u kalon dhe nuk qëndron tek ata. Kjo ndodh shpeshherë. Njerëzit vijnë në kishë, mund ta dëgjojnë fjalën e Zotit dhe mund t'ju pëlqejë, por sa dalin prej saj, e harrojnë krejtësisht atë. Fillojnë bisedat për politikën, për sportin, bëjnë komente të ndryshme, kështu mendja e tyre nuk është më te fjalët e Zotit. Pra, nëse fjala e Zotit nuk qëndron në zemrën tonë, nuk do të mbijë dhe nuk do të japë fruta.

Personat e tokës së dytë janë ata të cilët e dëgjojnë dhe në fillim e marrin me entuziazëm fjalën e Zotit. Zakonisht ekzistojnë njerëz emocionalë, por jeta shpirtërore nuk është thjesht emocionale; jeta shpirtërore është më e thellë. Krahasoni midis jetës emocionale dhe asaj shpirtërore është si ai ndërmjet zjarrit dhe dritës. Zjarri edhe mund të të djegë, ndërsa drita ndriçon gjithmonë. Jeta shpirtërore është një dritë. Ata njerëz e presin me gëzim fjalën e Zotit, por në kundërshtimin apo në ngasjet e para që takojnë, nuk rezistojnë dot, sepse nuk kanë thellësi shpirtërore. Brenda tyre janë si gurë.

Pjesa e tretë e farës ra në një vend që ishte me gjëmba, dhe gjëmbat e mbytën atë. Zoti i interpreton gjëmbat me ato për të cilat njerëzit ndoshta mendojnë të kundërtën. Ai i quan gjëmba pasuritë, kënaqësitë e kësaj bote dhe shqetësimet. Të gjithë njerëzit e shohin si bekim të bëhen të pasur ose të kenë kënaqësitë më të mëdha që mund të ekzistojnë në botë. Në fakt, ato janë gjëmba që nuk e lënë fjalën e Zotit të mbijë në zemrat tona. Kur përqendrohemi te pasuria dhe te kënaqësitë e ndryshme, fjala e Zotit mbytet.

Dhe pjesa e katërt e farës ishte ajo që ra në tokë të mirë, mbiu, u rrit dhe dha deri në njëqindfish fruta. Kjo është parabola që tregon Zoti dhe duhet të ndalemi në të, sepse ka rëndësi të madhe të shohim se çfarë mbjellim realisht në zemrën tonë.

Këto katër toka nuk përfaqësojnë thjesht katër zemra të njerëzve të ndryshëm, por shpeshherë ekzistojnë brenda një njeriu të vetëm. Njeriu ka momente në jetën e tij

që nuk e dëgjon fjalën; ka momente që e merr me entuziazëm, por pastaj entuziazmi i largohet; ka momente që kënaqësitë dhe shqetësimet ia mbytin farën. Megjithatë, ekziston shpresa që të ketë edhe një moment ku zemra të bëhet tokë e mirë dhe fara të japë shumë fruta.

Kjo paravoli i drejtohet sidomos prindërve. Çfarë mbjellin prindërit në zemrat e fëmijëve të tyre? Nëse mbjellin sherre, grindje e inate, nuk kanë pse të ankohen më vonë duke thënë: “Si u bënë këta fëmijët tanë kështu?!” Ne kemi përgjegjësi për atë që mbjellim në zemrat e fëmijëve, pasi ata janë shumë të ndjeshëm ndaj fjalëve. Edhe kur luajnë me lodra, ata i dëgjojnë të gjitha fjalët e prindërve. Për këtë, shën Siluani tregon një histori shumë kuptimplote.

Isha katër vjeç, tregon ai, dhe babai im ishte një njeri i pashkollë, por shumë i butë. Nuk bënte asnjëherë konflikte dhe çdo njeri të ditur që vinte në fshat, e ftonte në shtëpinë e tij. Një herë kishte ardhur një shitës ambulant nga Moska, i cili po shiste libra, dhe babai im e ftoi për drekë. Ngaqë ishte besimtar i madh, hapi bisedën rreth fesë. Ai ambulant, shitësi i librave, i tha: “Nuk ka Perëndi, ç’janë këto fjalë kështu?” Babai im, ngaqë ishte i butë, nuk e kundërshtoi. Kur ai u largua, unë e pyeta babain tim: “Përse më thua t’i lutem Perëndisë? Ai tha që s’ka Perëndi”. Babai m’u përgjigj shumë shkurt: “Lëre, se ishte i marrë”. “Por ajo farë që mbolli ai në zemrën time, më mundoi për shumë vite: – shkruan shën Siluani.

Ajo që mbjellim në zemrat e njerëzve, herët a vonë mund të mbijë. Nëse mbjellim farën e mirë, ka shumë mundësi që ajo farë të japë fruta. Njerëzit do të kenë një pranverë në jetën e tyre: momente pendimi, momente përjetimi të një dimensionit tjetër, jo vetëm të kësaj bote, por edhe të dimensionit hyjnor. Nëse fara do të jetë te njeriu, ajo do të mbijë; por nëse nuk është mbjellë farë në zemrën e tij, atëherë nuk ka çfarë të mbijë. Ajo që nuk është mbjellë, nuk mund të mbijë. Prandaj, edhe prindërit kanë përgjegjësi të madhe që ta mbjellin farën e fjalës së Zotit te fëmijët. Ajo mund të mbijë edhe pas një kohe të gjatë.

Tregohet një histori për një udhëtar të dëgjuar anglez, Wilkinsonin, i cili zbuloi një nga varret e faraonëve në Egjipt. Atje pa edhe një vazo të vogël, të cilën e mori me vete dhe ia dhuroi bibliotekarit më të famshëm të asaj kohe në Angli. Ai e mori, e vendosi në bibliotekë dhe, një ditë, duke kontrolluar disa libra, pa dashur e preku me bërryl. Vazoja ra dhe u thye, dhe brenda saj ishin katër kokrra bizele. Bibliotekari i mori dhe pyeti botanistët: “A mund t’i mbjell dhe a mund të mbijnë këto fara?” Ata i thanë që nuk ka mundësi të mbijnë, sepse kanë 3000 vjet aty, që nga koha e Moisiut. Megjithatë ai i mbolli, i vendosi me kudjes në një vend, i ujiti aq sa duhet dhe, për çudinë e të gjithëve, mbas 30 ditësh farat mbinë dhe u rritën.

Kur farat tokësore mbinë pas 3000 vjetësh, sa më shumë do të mbijë fjala hyjnore

e Zotit, fara e shenjtë, nëse do ta mbjellim në shpirtat e fëmijëve tanë! Në një shtëpi ku ka sherre, grindje, keqkuptime, ironi e tallje, nuk mund të mbijë fara e mirë. Aty është mbjellë fara e keqe, e cila mbin shumë shpejt. Ajo nuk ka nevojë as të ujitet dhe as të prashitet. Shikoni ferrat dhe gjëmbat: njerëzit bëjnë çmos për t'i shkukur, ato përsëri nuk zhduken. Ndërsa fara e mirë kërkon kujdes shumë të madh. Prandaj, duhet të kemi shumë kujdes se çfarë flasim para fëmijëve tanë dhe çfarë mbjellim tek ata.

Pika e fundit, shumë e rëndësishme, është pikërisht ajo fjalë që thotë Zoti: juve ju është zbuluar misteri i Mbretërisë. Ky shpjegim i kësaj paravolie është pikërisht misteri i Mbretërisë; se si fjala e Zotit mbin, rritet tek ne dhe jep fruta. Këto fruta i gëzojnë si ata që i kanë brenda tyre, ashtu edhe njerëzit që janë rrotull. Në të kundërtën, një zemër që është shterpë, nuk jep më fruta. Fatkeqësisht, ne shpeshherë kemi momente shterpësie në zemrën tonë, sepse nuk e pastrojmë atë. Toka mund të jetë me gurë, por bujku i mirë i heq gurët. Ajo mund të jetë me gjëmba, por bujku i mirë e pastron atë, dhe fara e Zotit mbin tek toka e pastruar.

Nuk mjafton që vetëm t'i dëgjojmë fjalët. Nëse jemi të vëmendshëm, në fjalët e Ungjillit kur thuhet që juve ju është dhënë të njihni misteret e Mbretërisë, shtohet diçka edhe për të tjerët se do të shohin, por përsëri nuk do të shikojnë, do të dëgjojnë, por nuk do të kuptojnë. Këto fjalë tregojnë që, nëse zemra jonë nuk është përgatitur për ta pritur fjalën e Ungjillit, nuk mund ta kuptojë dot atë. Edhe sikur dikush të jetë studiues apo theolog shumë i madh dhe ta njohë të gjithë Shkrimin, nëse fara nuk zbret në zemër, ajo nuk do të mbijë.

Fara e Zotit zbret në qendrën e qenies sonë dhe e ndryshon të gjithën. Nuk është thjesht një opinion apo një mendim që të bën të thuash: "Sa mirë e thotë Krishterimi këtë!" Nuk është vetëm kaq. Nëse ato fjalë nuk e ndryshojnë qenien tonë, do të thotë që fara nuk ka mbirë tek ne.

Prandaj, fillimisht le të përpiqemi ta dëgjojmë fjalën e Perëndisë dhe ta ruajmë atë në zemrën tonë. Siç thotë psalmisti: "E ruajta në zemër fjalën e Zotit, që të mos mëkatoj". Çdo njeri që i ruan në zemër fjalët e Ungjillit, nuk mëkaton, por e kundërshton mëkatin, sado kënaqësi mund të japë ai. Nëse ne nuk e kemi fjalën e Ungjillit në zemrën tonë, nuk i rezistojmë dot mëkatit. Zoti vetë dhe Etërit e Kishës na porositin, që fjalën e Zotit ta ruajmë gjithmonë në zemrën tonë. Në këtë mënyrë, pra duke e ruajtur në zemrën tonë, ajo do të mbijë dhe do të japë fruta, të cilat do t'i shijojmë ne vetë dhe shumë njerëz rrotull nesh. Amin.

Katedralja e Ngjalljes së Krishtit,
Tiranë, më 11 tetor 2026

[Kisha Orthodhokse Autoqefale e Shqipërisë](#)